

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce V. R., zastoupeného Mgr. Josefem Bartoníčkem, advokátem v Brně, Koliště 55, 602 00 Brno, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2005, čj. OAM-10281/VL-11-05-R2-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2006, čj. 55 Az 47/2005-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2005, čj. OAM-10281/VL-11-05-R2-2001, žalovaný žalobci neudělil azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Současně žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou u Krajského soudu v Brně, který žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2006 (pozn. soudu: v originále i stejnopise rozsudku je vlivem chyby v psaní nesprávně uveden rok 2005).

Žalobce (stěžovatel) proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal kasační stížnost, v níž tvrdil, že rozhodnutí nebylo stěžovateli dosud řádně doručeno. Argumentoval, že stěžovatel byl v řízení o žalobě zastoupen advokátem, a proto měl krajský soud rozsudek doručovat advokátovi a nikoli stěžovateli. Nic na tom nemění ani to, že plná moc založená do spisu krajského soudu byla označena jako plná moc k sepsu a podání žaloby. Pro tento případ totiž platí § 25 odst. 1 o. s. ř., které stanoví, že advokátu lze udělit pouze plnou moc pro celé řízení; proto i tato plná moc byla plnou mocí pro celé řízení. Stěžovatel upozornil rovněž na to, že jeho advokátovi nebylo řádně doručeno ani vyrozumění o rozhodování věci bez nařízení jednání podle § 51 s. ř. s. Krajský soud tak zatížil řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je opožděná, a to z následujících důvodů.

Ze soudního spisu vyplynulo, že krajský soud rozsudek doručoval přímo stěžovateli, a to na adresu hlášeného pobytu stěžovatele. Zásilka obsahující rozsudek se však vrátila s tím, že adresát nebyl zastížen, zásilka byla dne 21. 3. 2006 uložena a adresátu byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Jelikož si stěžovatel zásilku v úložní době nevyzvedl, byla krajskému soudu vrácena zpět.

V takovém případě, kdy není uložena písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 4 o. s. ř. se spojením s § 42 odst. 5 s. ř. s.). To neplatí jen tehdy, je-li náhradní doručení vyloučeno nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné. V daném případě náhradní doručení vyloučeno není (srov. § 50d o. s. ř.). Pro posuzování neúčinnosti uložení písemnosti je pak určující ustanovení § 46 odst. 6 o. s. ř., které se mj. týká případů, kdy byla písemnost doručována na adresu, která je vedena podle zvláštního právního předpisu, tj. např. podle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ale také podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Zde platí, že uložení písemnosti, kterou si adresát nevyzvedl do 10 dnů, jde-li o písemnost, která má být doručována do vlastních rukou, je neúčinné, jestliže fyzická osoba soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržovala v den, kdy nebyla zastížena a v době 10 dnů od uložení. Stěžovatel však skutečnosti tohoto charakteru ani netvrdil, natož by je prokázal. Lze tedy uzavřít, že rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností byl stěžovateli doručen náhradním způsobem (fikcí) dne 31. 3. 2006 a téhož dne nabyl právní moci.

Toto doručení přitom nemůže zpochybnit ani argumentace stěžovatele spočívající v tom, že rozsudek, stejně jako jiné písemnosti, měly být doručovány advokátovi stěžovatele, a to s ohledem na ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. Pravdu by měl v situaci, kdy by byl advokátem skutečně zastoupen, a to po celé řízení před krajským soudem. Advokáta však zmocnil pouze k „*zastupování při sepisu a podání žaloby*“. Takto výslovně omezenou plnou moc přitom nelze považovat za procesní plnou moc. Dovolávané ustanovení § 25 odst. 2 o. s. ř., které zní: „*Zástupcem si účastník může vždy zvolit advokáta. Advokátovi lze udělit pouze plnou moc pro celí řízení (dále jen „procesní plná moc“).*“, se v řízení před správními soudy totiž neuplatní, neboť přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví, a řídící se vlastním procesním předpisem, kterým je soudní řád správní. Použití občanského soudního řádu, na základě ustanovení § 64 s. ř. s., je třeba považovat za výjimečné, a uplatňující se pouze v případech, na které ustanovení soudního řádu správního vůbec nedopadají. Otázky zastoupení v řízení před správními soudy upravuje ustanovení § 35 s. ř. s.; s žádným omezením pro zastupování advokátem podobným tomu, které pojmenovává § 25 odst. 2 o. s. ř., však toto ani jiné ustanovení soudního řádu správního nepočítá. Nestanoví-li pro určitá řízení soudní řád správní jinak (např. pro řízení o kasační stížnosti), platí tedy, že v řízení před správními soudy není vůle účastníka řízení v tomto směru nijak omezena. Může být nezastoupen,

může být zastoupen jen k jednotlivým úkonům (např. pro případ podání žaloby, zastoupení u ústního jednání, apod.), či může být zastoupen v celém řízení.

Nejvyšší správní soud setrvává na tom, že rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 31. 3. 2006. Kasační stížnost přitom musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována i tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Počítání lhůt se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., užitého ve spojení s § 120 s. ř. s. Lhůta počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Při počítání lhůt je tak třeba rozlišovat den, který určil počátek lhůty, a den, kdy lhůta začala běžet. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je pak lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno u soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li soudní řád správní jinak.

Dnem, který určil počátek lhůty, je v souzeném případě den 31. 3. 2006; lhůta k podání kasační stížnosti začala běžet počátkem následujícího dne, tj. 1. 4. 2006 a skončila dne 14. 4. 2006. Stěžovatel kasační stížnost podal u Krajského soudu d Brně až dne 17. 5. 2006. Kasační stížnost je tedy zjevně opožděná a Nejvyšší správní soud ji z tohoto důvodu odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu